

spreken, vooraf of gelijktijdig met de beslissing tot opening van de procedure van gerechtelijke reorganisatie, na de gedelegeerd rechter te hebben gehoord in zijn verslag, en op uitdrukkelijke vraag van de schuldenaar in zijn verzoekschrift tot gerechtelijke reorganisatie evenals op verzoek van de beslagleggende schuldeiser.[...]”

Bijgevolg zal een schuldenaar niet automatisch via de opschorting uitstel van executie verkrijgen met betrekking tot een lopende beslagprocedure.

In dit vonnis was er sprake van een uitvoerend derdenbeslag van de Belgische Staat voor een bedrag van 9.088,07 EUR. Bij het verzoek tot opening van de procedure tot gerechtelijke reorganisatie stelt de schuldenaar een vordering in tot schorsing van het uitvoerend derdenbeslag op grond van artikel XX.44, § 2 WER.

De rechtbank is van oordeel dat een uitvoerend beslag onder derden leidt tot een afgifte van het bedrag door de derde beslagen aan de beslaglegger, maar niet tot een gedwongen verkoop. Omdat het *in casu* niet gaat om een uitvoerend beslag met een gedwongen verkoop, acht de rechtbank artikel XX.44, § 2 WER niet van toepassing en wordt de vordering afgewezen.

De enige andere optie die de schuldenaar openstaat is het bekomen van een handlichting, maar hiervoor dient hij gebruik te maken van de procedure in artikel XX.51 WER.

Hof van Justitie 18 september 2019

Zaak: C-47/18

INSOLVENTIE

Grensoverschrijdende insolventie – Europese insolventie – Verordening (EU) nr. 2015/848 van 20 mei 2015 – Verordening nr. 1215/2012/EU van 12 december 2012 (vroeger nr. 44/2001/EG van 22 december 2000) – Rechterlijke bevoegdheid, erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken – Toepassingsgebied – Aangifte van schuldvordering – Voorwaarden opgelegd door verordening nr. 2015/848 INSOLVABILITÉ

Insolvabilité transnationale – Insolvabilité européenne – Règlement (UE) n° 2015/848 du 20 mai 2015 – Règlement n° 1215/2012/UE du 12 décembre 2012 (anc. n° 44/2001/CE du 22 décembre 2000) – Compétence judiciaire, reconnaissance et exécution des décisions en matière civile et commerciale – Champ d'application – Déclaration de créances – Exigences imposées par le règlement n° 2015/848

In de eerste prejudiciële vraag moet het Hof beslissen of de vaststelling van het bestaan van een schuldvordering binnen een insolventieprocedure wordt beheerst door de insolventieverordening (InsolVo) of door de verordening betreffende rechterlijke bevoegdheid, erkenning en

tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (verordening nr. 1215/2012). Het Hof beroept zich voor deze beslissing op eerdere beslissingen waarbij als doorslaggevend criterium wordt gehanteerd, de mate waarin de verbintenis waarop de vordering gebaseerd is, voortvloeit uit specifiek afwijkende regels voor insolventieprocedures. *In casu* vloeit de vordering tot vaststelling rechtstreeks voort uit de insolventieprocedure en hangt zij daarmee nauw samen. Bijgevolg wordt deze vordering beheerst door de insolventieverordening.

De tweede prejudiciële vraag gaat over de toepassing naar analogie van artikel 29, 1. Verordening nr. 1215/2012. Dit artikel heeft tot doel te vermijden dat wanneer voor gerechten van verschillende lidstaten tussen dezelfde partijen rechtsovereenkomsten aanhangig zijn met hetzelfde voorwerp en oorzaak, onverenigbare beslissingen worden gegeven. Volgens artikel 29, 1. verordening nr. 1215/2012 houdt het gerecht waarbij de zaak het laatst is aangebracht, in dat geval zijn uitspraak ambtshalve aan totdat de bevoegdheid van het gerecht waarbij de zaak het eerst is aangebracht, vaststaat. Volgens het Hof zou de analoge toepassing van artikel 29, 1. verordening nr. 1215/2012 in strijd zijn met het stelsel van de insolventieverordening en bijgevolg afbreuk doen aan het nuttig effect van haar bepalingen, met name omdat overeenkomstig de artikelen 3 en 27 van die verordening parallel met de hoofdinsolventieprocedure secundaire insolventieprocedures kunnen worden geopend, terwijl dit niet mogelijk is op grond van artikel 29, 1. van verordening nr. 1215/2012. Bovendien, maakt artikel 31 insolventieverordening het mogelijk om het risico op onverenigbare beslissingen te vermijden, doordat in die bepaling regels inzake kennisgeving en samenwerking zijn vastgesteld voor het geval dat parallelle insolventieprocedures zijn geopend. Bijgevolg besluit het Hof dat artikel 29, 1. verordening nr. 1215/2012 aldus moet worden uitgelegd dat het niet van toepassing is, ook niet naar analogie, op een rechtsovereenkomst als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, die uitgesloten is van de werkingssfeer van verordening nr. 1215/2012 maar binnen de werkingssfeer van de insolventieverordening valt.

Ten slotte, is er nog de vraag of een datum moet worden vermeld op een aangifte van schuldvordering wanneer het nationaal recht toelaat dat de datum kan worden afgeleid uit de verplichte bewijsstukken van artikel 41 insolventieverordening. Dit artikel bevat een aantal vereisten waaraan de inhoud van de verklaring van indiening van een vordering moet voldoen. Volgens de advocaat-generaal en het Hof zijn dit echter maximumvereisten. Daarenboven worden de regels betreffende verificatie en toelating van vorderingen bepaald door het recht van de lidstaat op het grondgebied waarvan de insolventieprocedure is geopend. Bijgevolg, mag een schuldeiser

aangifte doen van zijn schuldvordering zonder formele opgave van de datum van ontstaan wanneer het recht van de lidstaat op het grondgebied waarvan deze procedure is geopend, niet voorziet in de verplichting om opgave te doen van deze datum en die datum zonder veel moeite kan worden afgeleid uit de in dat artikel 41 bedoelde bewijsstukken.

10. INTERNATIONAAL PRIVAATRECHT / DROIT INTERNATIONAL PRIVÉ

*Guillaume Croisant*⁴

Wetgeving/Législation

Signature de la Convention de Singapour sur la médiation par 46 états

MÉDIATION (CIVILE) ET RÉOLUTION ALTERNATIVE DES LITIGES

Médiation extrajudiciaire

BEMIDDELING (BURGERLIJKE) EN ALTERNATIEVE

GESCHILLENREGELING

Buitengerechtelijke bemiddeling

La Convention des Nations Unies sur les accords de règlement internationaux issus de la médiation, également connue sous le nom de « Convention de Singapour sur la médiation », adoptée le 20 décembre 2018, a été ouverte à la signature le 7 août 2019 lors d'une cérémonie inaugurale tenue dans la cité-Etat. 46 Etats ont signé la convention à cette occasion (dont la Chine et les Etats-Unis, mais pas encore la Belgique et les autres Etats membres de l'Union européenne, qui attendent de déterminer si c'est l'Union européenne qui doit adopter la convention au nom de ses Etats membres, ou si ces derniers la rejoindront individuellement).

Cette convention s'applique aux accords de règlement internationaux issus de la médiation qui sont conclus par écrit par des parties afin de régler un litige commercial (à l'exclusion des accords de règlement conclus par un consommateur à des fins personnelles, familiales ou domestiques de même que les accords de règlement relatifs au droit de la famille, des successions ou du travail, ainsi que les accords de règlement qui sont exécutoires en tant que jugement ou sentence arbitrale). Elle établit un cadre juridique harmonisé pour l'exercice du droit d'invoquer un accord de règlement ainsi que pour l'exécution de ce type d'accord (qui ne peut être refusée que pour des motifs limitativement énumérés).

⁴ Avocat à Bruxelles.